

CANER ALMAZ

BULUTLAR

DAĞILIRKEN

GENÇ
T
TİMİS

BİRİNCİ BÖLÜM

Sabah evden çıkıp da okula doğru heyecanla yürümeye başladığında, onu yeni hayatına götüren adımları attığını bilmiyordu Kerem. Fakat bu düşündüğü kadar kolay olmayacaktı.

O gün, onun için her günden farklı bir gündü. Heyecanlıydı, bir an önce okula gitmek istiyordu. Okulunu hep sevmişti; bazen sıkıldığı, arkadaşlarıyla geçinemediğinde gitmek istemediği olurdu ama bugün ayrı bir heyecan taşıyordu. Öyle ki evden çıkarken her şeyi yanına alıp almadığını birkaç kere kontrol etmişti. Yürürken de, acaba bir şeyleri unuttum mu, diye kendisine sormadan edemiyordu. Bir şeyler unutmadığından emindi ancak yine de gerginliğini üstünden atamıyordu. Uzun zamandır bugünü bekliyordu. Hayaller kuruyordu; kendini zihninde çalışmalarının karşılığını almış ve mutluluktan havalara uçar halde canlandırıyor. Eve döndüğünde annesi, babası ve kardeşiy-

le mutluluğunu paylaşırken, gülümserken hayal ediyordu kendisini. Kolay olmayacaktı. Bunu da biliyordu. Çalışması, çok çalışması, elinden gelenden daha fazlasını yapması gerekecekti. Yorulacaktı, belki de bu çabası, çalışmaları, iyi olma isteği nedeniyle kendini sakatlayacaktı. Bunların hepsi olabilirdi. İyi bir şeyler başarmak için kendinden, eğlencelerinden, sevdiğin şeylerden ve isteklerinden ödün vermen gerekebilirdi. Nihayetinde hiçbir başarı durduk yere gerçekleşmezdi. Buna hazır mıydı? Gerçekten hazır mıydı? İçini bir telaş kapladı. *Bulut*, diye düşündü. Yine ortaya çıkmıştı. Ne zaman kendini böyle hissetse, bir şeyler için çok heyecanlansa veya kaygılansa “ben buradayım” diyor, kendini hissettiriyordu. Karnından başına doğru yükselen bir bulut gibiydi hissettikleri. Telaş yerini paniğe bıraktı. Zihni bulandı. Acaba bir şeyleri unutmuş muydu? Aniden durdu, sırt çantasını çıkardı ve önünde açiverdi. Hızlıca içini kontrol etti. Terlemişti, kalp atışları hızlanmıştı. Her şey tamam görünüyordu. Tişörtü, şortu, havlusu... Spor ayakkabıları her zaman olduğu gibi ayağındaydı. Ne de olsa okulda ne zaman bir basketbol maçına karışacağı belli olmazdı. Her şey hızlı gelişirdi ve birden kendini oyunun içinde bulurdu. Bu yüzden her zaman hazırlıklı olmak zorundaydı. O bir basketbolcu olmak istiyordu. Mücadeleye her zaman hazır olmalıydı. Hazırım, diye düşündü. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Nefes alıp verişlerini dinledi.

“Derin nefesler al, Kerem, sakın ol, sakın kal!” dedi kendine. Güne daha yeni başlıyordu. Kendisini ve duygularını kontrol etmeliydi. Yürümeye devam etti.

Bulutu ilk ne zaman fark ettiğini hatırlıyordu Kerem. Anaokuluna başladığı gün, sırasına oturduğunda, annesi ve babası onu yalnız bıraktığında hissetmişti. Korkmuştu. Heyecanlanmış, terlemeye başlamış, bağırarak ve ağlamak istemişti. Hatta etrafındaki sınıf arkadaşlarından da ağlayanlar olmuştu. Günler geçtikçe bu his yavaş yavaş kaybolmuştu ancak büyüye de bazı durumlarda kendini hemen hissettiriyordu. İşte böyle heyecanla bir şeyleri beklerken ya da sınavlarına çalışırken, bazen de sınav esnasında bu duygu onu yakalıyordu. Okulda tatsız şeyler yaşandığında, tahtaya kalktığına, öğretmenin sorusunu yanıtlamamış olduğuna, kalabalık bir yerde kaybolduğu hissine kapıldığına... Pek çok yerde, farklı farklı durumlarda ortaya çıkabiliyordu. Basketbol seçmeleri de bunlardan biriydi. Sakin kalmaya çalışarak zamanın geçmesini bekliyordu.

Bir şeyleri beklerken; olmasını, gerçekleşmesini istediği bir şeyleri beklerken zamanın nasıl da yavaş aktığını fark etmişti Kerem. Bir şeyleri bekliyordu ya, örneğin derslerin bitmesini, bir an önce spor salonuna gitmeyi bekliyordu ya, işte zaman sanki hiç geçmeyecekmiş gibi akıyordu yine. Okuldaydı. Derslere giriyor, öğretmenlerini can kulağıyla dinliyor, defterine notlar alıyor, zil çalınca teneffüse çıkıyor, arkadaşlarıyla zaman geçiriyor, dersler ne kadar uzunsa teneffüsler de uzuyor, zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Bir şeyleri beklerken böyle oluyordu, zaman yavaşlıyordu işte, buna bir çare yoktu. Bir de şu vardı: O kadar uzunca süre bekledikten sonra o güzel anlar da bir o kadar hızlı akmaz mıydı zaten? Saatlerce beklersin, günlerce beklersin, işte

o an geldiğinde de zaman çarçabuk akar gider... Zamanın içinde taşıdığı esrar hep bir sır olarak kalacaktı Kerem için.

Birkaç hafta önce beden eğitimi öğretmenleri Faruk, okulun basketbol takımı için seçmeler yapacağını söylemiş, aday olanların hazırlanmalarını istemişti. Kerem, öğretmenin dediğini duyar duymaz o kadar heyecanlanmıştı ki o akşam yaşadığı heyecandan uyuyamamıştı. Uykuya dalana kadar odasının duvarlarındaki posterlere bakmış, sanki bir maçta olduğunu hayal etmişti. Duvarlarında kimlerin posterleri yoktu ki... Michael Jordan, Kobe Bryant, Allen Iverson ve daha bir sürü isim... Çoğu basketbolu bırakmıştı ama onlar hâlâ dünyanın en yetenekli ve önemli basketbolcularıydı. Kerem bir gün onlar gibi olacağını hayal ediyordu. Hayranı olduğu basketbolcular gibi oynadığına ve onlar gibi başarıdan başarıya koştuğuna dair hayaller kuruyordu. Basketbola olan tutkusu küçüklüğünden geliyordu. Daha birkaç yaşındayken babasıyla beraber basketbol maçlarını izlerdi. Ekranda koşturan yetenekli sporcular, renkli formları, hızla sağa sola gidişleriyle onu âdeta büyülerdi. Babası onun bu ilgisini fark ettiğinde eve ufak bir basketbol potası almıştı. Diğer arkadaşlarının futbola olan düşkünlüğü gibi o da basketbola düşkündü. Sınıfta Fenerbahçe ve Galatasaray rekabetleri konuşulurken o NBA'de sevdiği takımların maçlarını izliyordu. Michael Jordan'ın hayat hikâyesini kaç kere okuduğunu hatırlamıyordu. Kobe Bryant'ın harika yeteneklerini seyretmeye doyamadığı videoları ezberindeydi. Allen Iverson'sa onun için ayrı bir yerdedi. Kendiyle özdeşleştirdiği kısa boyu ve diğer dezavantajlarıyla birlikte

o kadar iyi bir basketbolcuydu ki dünyanın en önemli basketbol liginde adını tarihe yazdırmıştı. Kerem de bir gün o sporcular gibi olmanın hayalini kuruyordu.

Faruk öğretmenin duyurusu ona kurduğu hayaller için bir kapı açabilirdi. Basketbol onun için bir tutkudan ibaret değildi çünkü. Oynarken kendini bulduğu ve her şeyi unuttuğu bir eylemdi. İçinde ve kafasında heyecanını büyüttükten sonra ertesi gün annesi ve babasına konuyu açmıştı. Onlardan da bu konuda destek alınca bir program hazırladı. Her gün okuldan sonra evin yakınındaki basketbol sahasında çalışma yapacaktı. Sahildeki basketbol sahalarını çok seviyordu. Orada zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Bununla beraber bir yandan da ödevlerini ve derslerini aksatmayacağı konusunda annesiyle anlaşma yapmışlardı. Sevdiği şeyi yapmak ne kadar önemliyse eğitimine devam etmek de bir o kadar önemliydi çünkü. Kerem içindeki heyecanla annesinin tüm isteklerini kabul etmişti.

Birkaç hafta boyunca Kerem düzenli bir şekilde kendince antrenmanlara çıkmış, elinden geldiğince kendini hazırlamıştı. Çalışmış, kendini geliştirmek için uğraşmıştı. Dersleri için ayırdığı zaman haricinde kalan tüm vaktini çalışarak geçirmişti. Kan ter içinde eve geliyordu. Gerçekten emek veriyordu ancak içten içe de düşünmeden edemiyordu. Yaptığı bireysel antrenmanlar ya okul takımına seçilmek için yeterli olmazsa? İşte böyle düşündüğünde bulut ortaya çıkıyordu ve her şeyi bir sis perdesinin arkasına itiveriyordu. Kerem bununla da mücadele etmesi gerektiğini düşündü.

Bir yandan da merak ediyordu, acaba diğerk insanlar bu bulutla nasıl m¼cadele ediyordu ki?

Nihayet son dersin de bittiğini ilan eden zil çaldı. İŖte bekleedikleri an gelmiŖti. İçinde heyecanla beraber tedirginlik bulutu salınıyordu. Oradaydı, âdeta “buradayım, bir yere gitmiyorum” diyordu. Neyse ki sınıfından en yakın arkadaŖı Ege de seçmelere katılacaktı. Yaz tatilinde beraber birçok kez sahilde ma yapmıŖlardı. Birbirlerini tanıyorlar ve seviyorlardı. İkiside seçmeler için heyecanlıydı. Yerlerinden kalkmadan masalarını topladılar. Kerem sabahtan bu yana kaç kere kontrol ettiğini bilmediği çantasını yeniden kontrol etti. Ayakkabılarının bağcıklarını çözüp yeniden bağladı. Sınıf neredeyse boşalmıŖ, diğerk arkadaşları sınıftan çıkmıŖtı. Ege sınıf kapısının yanında heyecanla Kerem’i bekliyordu.

“Bu kadar yavaş hareket edersen seçmelere yetişemeyeceğiz, Kerem, hadi!”

Çantasını sırtına geçirdi ve Ege’nin yanına koşar adım geldi. Elini onun omzuna attı, omzundan dostça sıktı. Onun varlığı Kerem’e iyi hissettiriyordu. Beraber koşar adım yürümeye başladılar.

Okulun basketbol salonunda Kerem, Ege ve takıma girmeye aday diğerk öğrenciler heyecanla bekliyorlardı. Aralarında sabırsızlıkla konuşuyor, sırası gelen öğrencilerin hareketlerini izliyor ve kendi aralarında konuşarak başarılı oldukları ya da olamadıkları üzerinden değerklendirmelerde

bulunuyorlardı. Kerem ve Ege de kendi aralarında heyecanla konuşuyorlardı.

Kerem'in hem heyecanı hem de içinde duyumsadığı te-dirginlik giderek yükseliyordu. Sıranın kendisine gelmesini beklerken kalbinin hızlıca attığını hissediyordu. Sabah evden çıktığında karnından başına doğru yükselen bulut yeniden ortaya çıkmıştı. Sakin olmalıyım, diye düşündü Kerem. Derin derin nefesler alıyor ve sadece başarılı olmaya odaklanıyordu. Bir yandan da Faruk öğretmenin seçmelere katılan diğer adaylara neler yaptırdığına bakıyordu. Aslında Faruk öğretmenin istedikleri zor değildi ama heyecandan elleri ve ayakları titriyordu Kerem'in. Belirli aralıklarla dizilmiş antrenman hunilerinin arasından top sürerek geçip daha sonra turnikeyle basket atmalarını istiyordu Faruk öğretmen. Şimdiye kadar çok az arkadaşı bunu hatasız yapabilmişti. Kerem olduğu yerde zıplayarak sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Bu esnada bir diğer sınıf arkadaşı Can yaklaştı.

“Kerem, bence sen beklemeden de olur...”

Can'ın yanındaki Deniz bunu duyunca güldü. Can ve Deniz çok yakın arkadaşlardı. İkisi de Kerem'den daha iyi basketbol oynuyorlardı ve onlar da seçmelere katılacaktı. Kerem onlardan pek hazzetmezdi çünkü onunla zaman zaman dalga geçerlerdi. Basketbol oynarken bazen boyuyla, bazen de kilosuyla uğraşırlardı. Fakat Kerem çoğunlukla onları takmazdı. Kerem, Can'ın neden böyle söylediğini içinde bulunduğu heyecan nedeniyle ilk başta anlamadı.

“Neden beklemeyecekmişim, anlamadım.”

“Nasılsa takıma seçilemeyeceksin. O yüzden söyledim. Yani burada zamanını kaybetme, başka şeylerle ilgilen diye...”

Deniz, Can’a hak veriyordu.

“Bence de Kerem... Aslında futbol takımının seçmelerine katılıp kaleci olabilirsin sanki. Hem koşman da gerekmez. Uzun boylu olmana da gerek yok.”

Can ve Deniz gülmeye başladılar. Kerem, onların her zamanki gibi onunla alay ettiklerini anlamıştı. Morali bozuldu. Tam bu sırada Faruk öğretmenin ona seslenişini duydu.

“Kerem, hadi evladım, sıra sende!”

Topu ona doğru attı. Kerem biraz önce yaşadıklarının etkisinden kurtulamamıştı. Kendisine doğru sekerek gelen topu ilk seferde tutamadı. Topu yakalamak için bir süre peşinden koşmak zorunda kaldı. Başta Can ve Deniz olmak üzere diğerleri Kerem’e gülüyorlardı. Faruk öğretmen durumu fark edince sert bir tonla diğerlerini uyardı.

“Çocuklar, sessiz olun, kesin gülmeyi!”

Kerem topu alıp başlama noktasına geldi. Diğerleri onu izliyordu. Faruk öğretmen düdüğünü çaldı ve Kerem topu sektirerek koşmaya başladı. Hunilerin bir sağından bir soldan geçerek ilerlemeye çalışıyordu. Heyecanı yeniden yükselmişti. Herkesin onu izlediğinin farkındaydı. Hata yapmamaya çalıştıkça heyecanı daha da artıyor, kalbi hızlıca atmaya devam ediyordu. Nihayet hunilere çarpmayıp hata yapmadan bitirmişti, şimdi potaya doğru koşup turnikeyle basket atması gerekiyordu. Adım adım potaya doğru yaklaşırken tek başına yaptığı çalışmalarını hatırlamaya çalıştı

Kerem. Bunu yalnızken yapmıştı, yine yapabiliirdi. Kulakları uğuldamaya başlarken topu iki eliyle sıkıca kavradı, iki adım atıp olanca kuvvetiyle sıçrarken topu havaya kaldırmaya başladı. Yükselbildiği kadar yükseldikten sonra topu elinden potaya doğru bıraktı. Top yükseldi, yükseldi, panyaya çarpıp çembere doğru yöneldi. Kerem yere inerken nefesini tutarak topun basket olup olmayacağını seyretmeye başladı. Çemberde iki kere sektikten sonra top yere düştü. Basket olmamıştı. Kerem üzüntüyle başını eğdi. Bu esnada Faruk öğretmenin sesini duydu.

“Aferin, Kerem, bravo!”

Öğretmenin sesiyle kendisine gelen Kerem, koşar adım diğerlerinin yanına doğru ilerlemeye başladı. Bu esnada düdüğü sesini duydu. Ege koşmaya başlamıştı. Yerine doğru giderken arkadaşını izledi. Ege rahatlıkla basket atmaya başlamıştı. Onun için sevindi, koşarak yanına geldiğinde onu kutladı. Ayrıca Faruk öğretmenin güzel sözleri Can ve Deniz’in söylediklerini unutturmuştu. Heyecanı yeniden yükselmişti. Onlar ne derlerse desin başlamıştı. Basket olmamış olsa da öğretmenin istediği her şeyi neredeyse eksiksiz yapmıştı.

Seçmenin bir sonraki aşaması ise şut çalışmasıydı. İlk aşama sona erdikten sonra bu aşamaya başlamak için saha hunilerden temizlendi. Öğretmenleri üç nokta belirlemişti. Bunlar potanın sağında, solunda ve karşısındaydı. Bu üç noktadan sırasıyla atış yapacaklardı. Şut atışlarını tamamlayanlar bir sonraki arkadaşına potadan seken topları vermek için potanın altına geçeceklerdi. Böylelikle potaya atılan

topları hızlıca şutu atanlara yönlendirmiş olacaktı ve sıra hızla akacaktı.

Can ve Deniz, Kerem'in önündeydiler. Kendi aralarında ona bakıp gülüyorlardı. Kerem bir şeyler söylemek istedi ama sırası değildi. Konsantrasyonunu bozmamalıydı. Şu an yapması gereken tek şey vardı: olabildiğince isabetli şutlar atmak! Sıra kendisine gelince onlara atacağı basketlerle cevap verebilirdi. Ege de Kerem'in arkasındaydı. Olanları fark edince Kerem'e yaklaştı.

“Sen bakma onlara, Kerem, kafana takma. Şutlarını basket yapmaya odaklan!”

“Evet, ben de başka bir şey düşünmüyorum ama çok sinir bozucular,” dedi Kerem.

Sıra Can'a gelmişti. Sırasıyla atış noktalarını dolaştı. Üç atışı da basket olmuştu. Sonra sıra Denize geldi. O da üç atışını basketeye çevirdi. İkisi şimdi potanın altındaydılar. Potadan seken topları Kerem'e vereceklerdi. Kendi aralarında bakışıp Kerem'i zor duruma düşürmek için plan yaptılar.

Kerem ilk şutunu atmak için yerine geçti. Can elindeki topu o kadar hızlı fırlattı ki Kerem topu yine kontrol edemedi. Can ve Deniz ona bakıp gülüyordu. Kerem toparlandı, topu aldı ve atış noktasına geldi. İlk şutunu potaya yolladı. Çemberin önüne çarptı ama basket olmadı. Kerem canı sıkın halde yumruklarını sıkarak diğer atış noktasına koştu. Topu bu sefer Deniz almıştı. O da Can gibi Kerem'i zor duruma düşürmek için elinden geleni yaptı. Topu yerden sertçe sektirerek yükselmesini sağladı. Top o kadar yükseldi

ki Kerem'in boyunu aştı ve sıçramasına rağmen yakalayamadı. Kerem uzaklaşan topa doğru döndü. Diğerleri ona gülüyordu.

Faruk öğretmen durumun farkına varınca düdüğünü çaldı.

“Deniz, düzgün at topu arkadaşına! O kadar yüksek topu ben bile yakalayamam!”

Deniz gülerek “Özür dilerim, hocam, istemedim oldu,” dedi.

Kerem topu almak için yürümeye başlamıştı.

“Kerem, dur, sen şutu atacaksın. Deniz, koş topu arkadaşına getir!”

Deniz söylene söylene gidip topu aldı. Kerem'e topu verdi ve potanın altına doğru yürüdü.

Kerem potaya baktı, derin bir nefes aldı ve konsantre oldu. Aklına odasındaki posterler geldi. O posterlerdeki de böyle zorlu rakiplerle mücadele ediyorlardı. Ama pes etmiyorlar, savaşıyorlardı. Daha ilk aşamada, takım seçimlerinde başkalarının yaptıklarıyla yılmamalıydı. Topu birkaç kere sektirdi Kerem. Sıçrayıp topu potaya gönderdi. Fakat bu atışı da girmede. Diğer noktaya doğru giderken Can ve Deniz'in ona güldüklerini gördü, canı sıkılmıştı. Bulutu hissediyordu. Kulakları uğuldu.

Ne olursa olsun basket atmam gerek, diye düşünüyordu. Can'ın bu sefer düzgün bir şekilde attığı topu iki eliyle sıkıca tuttu. Birkaç kez sektirdi, tekrar tuttu. Alnından ve yanaklarından terler damlıyordu.

“Atmam lazım, atmam lazım!” diye mırıldanarak sıçradı. Top parmaklarından çıktığında gözlerini kapattı. Çemberden gelen iki sesi duyunca girmede diye düşündü, gözlerini açtı. Gözlerini açar açmaz topun çemberin filelerinden aşağıya doğru kayışını gördü. Sevinçten yerinde sıçradı ve sıradaki arkadaşı Ege için potanın altına doğru koşmaya başladı.

Atışlar bittikten sonra Faruk öğretmen, herkesin dinlenmesi için on beş dakika mola verdi. Mola sonrasında birkaç farklı çalışma daha yapılacaktı. Ardından da kısa bir maçtan sonra takıma seçilenleri duyuracağını söyledi. Tüm bu süre boyunca Faruk öğretmen öğrenciler hakkında notlar tutuyor, onların zayıf yönleriyle birlikte iyi ve gelişebilecek özelliklerini de saptamaya çalışıyor, hangi pozisyonda iyi oynayabileceklerini düşünüyordu.

Antrenmanlar ve maçlar sona ermişti. Faruk öğretmen notlarıyla beraber odasına, masasının başına gitmişti. Herkes kimin seçileceği konusunda merakla beklemeye başlamıştı. Birbirleriyle antrenmanı konuşuyorlar, kimin iyi ya da kimin kötü olduğu hakkında kendilerince değerlendirmeler yapıyorlardı. Can ve Deniz seçileceklerinden emin bir halde potanın altına oturmuşlardı. Kerem ve Ege de heyecanlı aralarında konuşuyorlardı. Ege de şut çalışmasında başarısız olmuştu. Hiçbir şutu girmemişti ve onun da keyfi yoktu. İki arkadaş yine de birbirlerine destek oluyordu.

Bir süre sonra Faruk öğretmen geldi. Elindeki kağıtları son kez gözden geçirip çocuklara seslendi.

“Etrafımda çember oluşturun, çocuklar, haydi bakalım, kalkın, acele edin, gelin buraya!”

Herkes çabucak bir çember oluşturdu. Faruk öğretmen isimleri okumaya başladı. İsimleri okunanlar gülümsüyor, yumruklarını sıkıyor ve diğerleri de onu kutluyordu.

Kerem ismi okunmadıkça seçilemediğini düşünmeye başlamıştı. Can ve Deniz’in onunla nasıl alay ettiklerini düşünmeden edemiyordu. Bu esnada Ege’nin elini omzunda hissetti.

“Üzülme, Kerem, sıkma canını...”

Düşüncelerine o kadar çok dalmıştı ki Faruk öğretmenin takıma seçilenlerin isimlerini okuyup bitirdiğini fark etmemişti. Kerem de Ege de okulun basketbol takımına seçilememişti.